

ikke sikker paa, at ikke en saadan Bestemmelse kan ligefrem blive udbyttet, ja, jeg vil nødig tro af Politibetjente eller offentlig ansatte Personer, men af Private. Den Mand, der altsaa bliver Vidne til, at En eller Anden har krænket en Kvinde's Blufærdighed ved f. Ex. at tage hende om Livet og kysse hende, vil kunne gjøre sig en Indtægt deraf; han kan true den Paagjældende med at melde ham, og gjør han det, skal Politimesteren undersøge og forfølge Sagen; thi det er en offentlig Forbrydelseslag. Det kan Manden true med at gjøre, medmindre han faar en lille Erkjendtlighed for at tie stille med, hvad han uforfigtig er kommen til at se. Vi have Straffebestemmelser for Uresor-nærmelser, Uretkrænkelser, og jeg nærer ingen Tvivl om, at navnlig Straffelovens § 217 maa kunne benyttes af en Kvinde til Børn for hendes kvindelige Ære, naar Noget krænker hende ved at tillade sig uanstændige Ting lige overfor hende. Men vel at mærke, det er en privat Sag; det er hende selv, som saa skal paatale den, og Straffen kan i dette Tilfælde blive Bøder indtil 500 Rigsdaler, 1,000 Kroner, eller simpelt Fængsel indtil 6 Maaneder; det kunde maagte i og for sig være en tilstrækkelig stor Straf. Men, som sagt, her er Tale om en offentlig Forbrydelse, og det er det, som forekommer mig at gjøre Sagen saa overmaade mislig. Hvorledes det end skal gaa med alt det øvrige Indhold af dette Lovforslag, forekommer det mig, at man burde være enig om at udskyde en Bestemmelse, som vil kunne føre til meget usunde og Retfærdighedsfølelsen i høj Grad krænkende Resultater, hvis den bringes til Anvendelse, en Bestemmelse, hvorom det Bedste, man kunde sige, vilde være det, at den forhaabentlig ikke vil blive bragt til praktisk Anvendelse.

Neergaard: Jeg haaber, at ærede Medlemmer vilde erkjende, at det er en meget vanskelig Ting at tale efter det Foredrag, vi nu have hørt, et Foredrag, der i sin stilferdige og afdæmpede Form var paa saa godt som ethvert Punkt rammende overfor det her foreliggende Forslag. Der er reist alle de væsentligste Indvendinger, som med Føje vilde kunne reises derimod, og de ere mange. Hvad jeg har at sige kan derefter kun blive spredte Bemærkninger. Den høitærede Justitsministers Henigt med dette Forslag har, derom er jeg overbevist, været den meget prisværdige, at sætte en Dæmper paa den Usædelighed, som han mener er overhaandtagende i vort Samfund og særlig at beskytte dem, der staa mere eller mindre

værgeløse overfor denne Smitte, særlig altsaa dem, der ved ugunstigere Samfundsvilkaar og ringere Dannelse eller yngre Alder ere modtagelige i særlig Grad og i særlig Grad ere ude af Stand til at værges sig imod det, der saaledes kommer til dem. Men jeg skal tillade mig at sige, at den høitærede Justitsminister har grebet denne Sag an fra en forkert Side. Dette Forslag, som her forelægges for os, vilde, selv om det blev vedtaget og udført i den bedst mulige Aand uden alle Overdrivelser, i ingen Henseende kunne øve en saa stor Virkning for at afhjælpe det, som den høitærede Minister vilde afhjælpe, som andre Foranstaltninger, man kunde tænke sig.

Jeg vil mindes om, at der i dette Thing er indbragt et Lovforslag om Ophævelse af den offentlige Prostitution. Den høitærede Justitsminister stillede sig ret kølig til dette Lovforslag, ikke blot til enkelte Bestemmelser deri, som de fleste her i denne Sal kunne være enige om at anse for mindre heldige og upraktiske, men, saavidt jeg forstod, til selve Lovforslagets Grundtante og praktiske Kjærne, selve den offentlige Prostitutions Afstæffelse. Det forekommer mig da, at man maa sige: Naar der i Samfundet tolereres og beskyttes en Institution som den offentlige Prostitution, saa er det mindst talt lidet følgerigtigt, at man fremkommer med et Forslag som dette, der sætter streng Straf for den, der ved uanstændige Ord, Lader eller Handlinger krænker Blufærdigheden eller giver offentlig Forargelse. Er der Noget her i Landet, der giver offentlig Forargelse, er der Noget, der lokker netop de mindst Myndige, de mindst Selvstændige og dem, der ere mest udjatte for at fristes, ind paa Utugten, er det sandelig den offentlige Prostitution. Den raaber med tusinde Munde der, hvor Forfatteren, han have aldrig saa flette Hensigter, kun har een Mund at tale med. En Ting, som allerede er berørt af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein), vil jeg yderligere henlede Opmærksomheden paa, og det er den: Lad den høitærede Justitsminister selv, og lad hans Autoriteter først og fremmest gennemføre den Lovgivning, vi have, der, hvor alle retfindige Mennesker ere enige om, at den bør gennemføres og gennemføres med Strengbed, nemlig overfor de uanstændige Billeder, og jeg kan tilføje Skrifter, af den Art, som man ser udstillede aabent og offentligt i forskellige Gader her i Byen! Der vil Enhver billige, at der slaas og slaas haardt; thi om de fleste af disse Skrifter vil man kunne sige — jeg skal ikke her nævne Titler og Navne, thi det falder langt